

1 FEBRUARI 1926

No. 3

31e JAARGANG

DE STER

HALF-MAANDELIJKSCH TIJDSCHRIFT
VAN DE HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN

OPGERICHT IN 1896

Want een kind is ons geboren, een zoon is ons gegeven, en de
heerschappij is op Zijnen schouder; en men noemt Zijnen naam
Wonderlijk, Raad, Sterke God, Vader der eeuwigheid, Vredevorst.
Jesaja 9:5.

DE KOMST VAN CHRISTUS OP AARDE VOORSPELD.

De komst van Christus op de aarde om een lichaam in het vleesch aan te nemen, was geen onverwachte of onvermelde gebeurtenis. Eeuwen vóór de groote gebeurtenis, hadden de Joden beweerd naar de komst van hun Koning uit te zien, en, in de voorgeschreven plechtigheden van aanbidding, zoowel als in hun afzonderlijke gebeden, trad de komst van den beloofden Messias op den voorgrond bij de smekingingen van Israëel aan Jehova. Weliswaar was er veel meningsverschil tusschen leeken en rabbi's wat betreft den tijd en de wijze waarop Hij zou verschijnen, maar de zekerheid daarvan was grondig in het geloof en de hoop der Hebreuwsche natie gevestigd.

De verslagen, aan ons bekend als de boeken van het Oude Testament, tezamen met andere Geschriften, die eenmaal als betrouwbaar beschouwd werden, maar uit latere compilaties weggelaten als niet geschiedkundig, waren in omloop onder de Hebreëen ten tijde en lang vóór den tijd van Christus' geboorte. Deze Geschriften hadden haar begin in de bekendmaking der wet door Mozes,¹⁾ die ze schreef en die ze in de officiële bewaring der priesters overgaf, met een nadrukkelijk gebod, dat zij op bepaalde tijden zouden gelezen worden in de samenkomsten van het volk. In den loop der eeuwen waren bij deze vroegere Geschriften gezegden van goddelijk gevolmachtigde profeten toegevoegd, de verslagen van aangestelde geschiedschrijvers en gezangen van geïnspireerde dich-

1) Deut. 31:9, 24-26; vergelijk 17:18-20.

ters, zoodat ten tijde van onzes Heeren bediening de Joden een groote verzameling geschriften bezaten, die door hen aangenomen en geëerbiedigd werden als autoritair.¹⁾

Deze verslagen bevatten op vele plaatsen de voorspelling en beloften aangaande de komst op aarde van den Messias, zooals andere geschriften, die Israël vanouds niet binnen haar bereik had.

Adam, de patriarch van het geslacht, verheugde zich in de verzekering van des Zaligmakers aangestelde bediening, door welker aanneming hij, de overtreder, verlossing kon verkrijgen. Een korte vermelding van het plan van Zaligheid, welks Schepper Jezus Christus is, verschijnt in de belofte door God gegeven, direct na den val, dat, alhoewel de duivel als de slang in den Hof van Eden de macht zou hebben de verzenen van Adam's nageslacht te vermorzelen, door het zaad der vrouw de macht zou komen den kop van den vijand te vermorzelen.²⁾ Het is merkwaardig, dat deze verzekering van eventueele overwinning over zonde en haar onvermijdelijk gevolg, de dood, welke beide door Satan, den aartsvijand van het menschdom, op aarde ingeleid werden, zou tot stand gebracht worden door het nageslacht van de vrouw; de belofte was niet specifiek aan den man, noch aan het paar gegeven. Het eenige voorval, dat iemand uit een vrouw geboren is buiten de tusschenkomst van een sterfelijken Vader, is de geboorte van Jezus Christus, die de aardsche Zoon van een sterfelijke moeder was, verwekt door een onsterfelijken Vader. Hij is de Eeniggeborene van den Eeuwigen Vader in het vleesch en is uit een vrouw geboren.

Door geschriften, andere dan die het Oude Testament bevat, leeren we nauwkeuriger de openbaringen van God aan Adam, ten opzichte van de komst van den Verlosser. Als een natuurlijk en onvermijdelijk gevolg van zijn ongehoorzaamheid, had Adam het verheven voorrecht, dat hij eenmaal genoot, verbeurd — n.l. het houden van directe en persoonlijke gemeenschap met zijn God; niettegenstaande werd hij in zijn gevallen staat bezocht door een engel des Heeren, die het plan van verlossing aan hem openbaarde: „En na vele dagen verscheen een engel des Heeren aan Adam, zeggende: Waarom offert gij offeranden tot den Heere? En Adam zeide tot hem: Ik weet het niet; maar de Heere gebod het mij. En toen sprak de engel, zeggende: Het is eene gelijkenis van de offerande van den Eeniggeborene des Vaders, welke vol genade en waarheid is. Daarom zult gij alles, wat gij doet, in den naam des Zoons doen, en gij zult u bekeeren en God in den naam des Zoons voor immer aanroepen. En te dien dage kwam de Heilige Geest, die getuigenis geeft van den Vader en den Zoon, op Adam, zeggende: Ik ben de Eeniggeborene des Vaders van den beginne, voortaan en voor eeuwig, opdat, aangezien gij gevallen zijt, gij

1) „Artikelen des Geloofs”, hfdst. XIII vrs. 7-10.

2) Gen. 3: 15; vergelijk Hebr. 2: 14; Openb. 12: 9; 20: 3.

verlost moogt worden, en alle menschen, ja, zooveel als er willen." 1)

Des Heeren openbaring aan Adam, die het verordineerde plan bekend maakte, waardoor de Zoon van God Zelf een lichaam van vleesch zou aannemen in het midden der tijden, en de Verlosser der wereld worden, werd verklaard door Enoch, den zoon van Jared en den vader van Methusalem. Uit de woorden van Enoch leeren we dat aan hen, zoowel als aan zijn grooten voorvader Adam, diezelfde naam, waarmede de Zaligmaker bekend zou zijn onder de menschen, geopenbaard was — „Welke Jezus Christus is, de eenige naam die onder den hemel gegeven zal worden, waardoor zaligheid zal komen tot de kinderen der menschen." 2) Het vermelde verbond van God met Abraham en de herhaling en bekrachtiging daarvan met Izaäk en achtereenvolgens met Jakob — dat door hun nageslacht alle naties der aarde zouden gezegd worden — de geboorte van den Verlosser vóórbeduidend door die gekozen afkomst 3). Zijn vervulling is het gezegende erfdeel der eeuwen.

Toen hij zijn patriarchaalsche zegening op het hoofd van Juda uitsprak, profeteerde Jakob: „De scepter zal van Juda niet wijken, noch de wetgever van tusschen zijne voeten, totdat Silo komt, en Denzelve zullen de volken gehoorzaam zijn." 4) Dat met Silo Christus bedoeld wordt, is bewezen door de vervulling der toestanden, uiteengezet in de voorspelling, in den toestand der Joodsche natie, ten tijde van onzes Heeren geboorte. 5)

Mozes maakte de komst van een grooten profeet in Israëel bekend, wiens bediening zóó belangrijk was, dat allen, die Hem niet wilden aannemen, verdoemd zouden zijn en dat deze voorspelling alleen betrekking had op Jezus Christus, is afdoende aangetoond door latere geschriften. Dus sprak de Heere tot Mozes: „Ééne profeet zal Ik hun verwekken uit het midden hunner broederen, als u; en Ik zal Mijne woorden in Zijnen mond geven, en Hij zal tot hen spreken alles wat Ik Hem gebieden zal. En het zal geschieden, de man, die niet zal hooren naar Mijne woorden, die Hij in Mijnen naam zal spreken, van dien zal Ik het zoeken. 6) Het stelsel van offerande, uitdrukkelijk gelast in het Mozaïsche wetboek, was hoofdzakelijk een voorbeeld van den tot de offerande behoorenden dood, die volbracht zou worden door den Zalig-

1) P. v. G. W. Mozes 5:6-9. Zie aanteekening 1.

2) P. v. G. W. Mozes 6:51; bestudeer teksten 50-56; zie ook Gen. 5:18, 21-24; Judas 14. Zie aanteekening 2.

3) Gen. 12:3; 18:18; 26:4; 28:14; vergelijk Hand. 3:25; Gal. 3:8.

4) Gen. 49:10.

5) Zie aanteekening 2.

6) Deut. 18:15-19; vergelijk Joh. 1:45; Hand. 3:22; 7:37; zie ook een bepaalde verklaring van onzen Heere na Zijn opstanding, 3 Nephi 20:23.

maker op den Calvarie-berg. Het bloed van de ontelbare altaarslachtoffers, die door Israëls priesters geslacht zijn in den loop van voorgeschreven godsdienstplichten, liep door al de eeuwen van Mozes tot Christus als een profetische vloed, dat gelijk was aan het bloed van den Zoon van God, dat bestemd was om vergoten te worden als een verzoeningsofferande voor de verlossing van het geslacht. Maar, zooals alreeds aangetoond is, dateert de instelling van de bloed-offerande als voorbeeld van den toekomstigen dood van Jezus Christus, van den beginne der menschelijke geschiedenis, sedert het offeren van dieren door het vergieten van bloed, dat van Adam vereischt was, aan wien de beteekenis van de verordening als „een gelijkenis van de offerande van den Eeniggeborene des Vaders”, uitdrukkelijk bepaald was.¹⁾

Het Paaschlam, dat voor ieder Israëlietisch gezin op het jaarlijksch herhaald Paaschfeest geslacht werd, was een bijzonder voorbeeld van het Lam Gods, dat te bekwaamer tijd gedood zou worden voor de zonden der wereld. De kruisiging van Christus werd ten uitvoer gebracht gedurende den tijd van het Paschen en de volvoering van de verheven Offerande, waarvan de Paaschlammeren slechts mindere voorbeelden waren geweest, leidde Paulus de apostel in latere tijden tot deze woorden: „Want ook ons Pascha is voor ons geslacht, namelijk Christus.”²⁾

Job, ten dage van verschrikkelijke kwelling, verheugde zich in zijn getuigenis van de komst van den Messias en verklaarde met profetische overtuiging: „Ik weet dat Mijn Verlosser leeft, en Hij zal de laatste over het stof opstaan.”³⁾ De gezangen van David, den psalmist, zijn vol van vele terugkomende zinspelingen op het aardse leven van Christus, vele omstandigheden, welke breedvoerig beschreven zijn en ten opzichte van deze wordt bevestiging der uitingen in het Nieuwe Testament gevonden.⁴⁾

Jesaja, wiens profetische rang door de persoonlijke getuigenis van Christus en de apostelen geëerd werd, maakte in tallooze schriftuurplaatsen de verantwoordelijkheid van zijn vaste overtuiging bekend met betrekking tot de groote gebeurtenis van des

1) Zie aantekening I.

2) 1 Cor. 5:7. Voor verwijzingen naar Christus als het Lam van God, zie Joh. 1:29; 36:1; 1 Petrus 1:19; Openb. hfdst. 5, 6, 12, 13, 14, 15, 17, 19, 21, 22; ook B. v. M. 1 Nephi 10:10 en hfdst. 11, 12, 13, 14; 2 Nephi 31:4, 5, 6; 33:14; Alma 7:14; Mormon 9:2, 3; Ld. en V. 58:11; 132:19.

3) Job 19:25; zie ook verzen 26-27.

4) Voorbeelden: Psalm 2:7; vergelijk Hand. 13:33; Hebr. 1:5; 5:5; Ps. 16:10; vergelijk Hand. 13:34-37; Ps. 22:18; vergelijk Matth. 27:35; Mark. 15:24; Lukas 23:34; Joh. 19:24; Ps. 41:9; vergelijk Joh. 13:18; Ps. 69:9 en 21; vergelijk Matth. 27:34, 48; Mark. 15:23; Joh. 19:29 en Joh. 2:17; Ps. 110:1 en 4; vergelijk Matth. 22:44; Mark. 12:35-37; Lukas 20:41-44 en Hebr. 5:6; Ps. 118:22, 23; vergelijk Matth. 21:42; Mark. 12:10; Lukas 20:17; Hand. 4:11; Efeze 2:20; 1 Petrus 2:4, 7. De volgende zijn specifiek bekend als Psalmen met betrekking tot de komst van den

Zaligmakers komst en bediening op aarde. Met de kracht van directe openbaring, vertelde hij van de goddelijke moederschap der maagd, waaruit Immanuël zou geboren worden en zijn voorspelling was herhaald door den engel des Heeren, meer dan zeven eeuwen later.¹⁾ Door al die eeuwen heen, zag de profeet de vervulling der goddelijke doeleinden, alsof zij reeds volbracht waren, en zong triomfeerend: „Want een kind is ons geboren, een Zoon is ons gegeven, en de heerschappij is op Zijn schouders; en men noemt Zijn naam Wonderlijk, Raad, Sterke God, Vader der eeuwigheid, Vredevorst; der grootheid dezer heerschappij en des vredes zal geen einde zijn op den troon van David en in zijn Koninkrijk, om dat te bevestigen en dat te sterken met gericht en met gerechtigheid, van nu aan tot in eeuwigheid toe.”²⁾

Direct voor de vervulling was de gezegende belofte door Gabriël van de tegenwoordigheid van God gezonden, herhaald aan de gekozen Maagd van Nazareth.³⁾ Zooals bekend gemaakt was aan den profeet en door hem verklaard, was de komende Heere de Scheut die zou voortspruiten uit den onvergankelijken wortel, voorgesteld in het gezin van Isaï;⁴⁾ de grondsteen, welke de standvastigheid van Zion verzekerde;⁵⁾ de herder van het huis Israëls;⁶⁾ het Licht der wereld⁷⁾ aan Heiden, zoowel als Jood; de Leidsman en aanvoerder van Zijn volk.⁸⁾ Dezelfde geïnspireerde stem voorspelde den voorlooper, denwelke zou roepende zijn in de woestijn: „Bereidt den weg des Heeren, maak recht in de wildernis een baan voor onzen God.”⁹⁾

Jesaja werd toegestaan de rol van de dingen te lezen, die op handen waren omtrent de vele toestanden, welke des Messias nederig leven en verzoeningsdood zouden vergezellen. In Hem zag de profeet Eén, die door de menschen veracht en verworpen zou worden, een Man van droefenissen, bekend met smarte, Eén, die gewond en verbrijzeld zou worden voor de overtredingen van het geslacht,

Messias: 2, 21, 22, 45, 67, 69, 89, 96, 110, 132; in deze prijst de psalmist op poëtische wijze de voortreffelijkheden van den Messias en de zekerheid van Zijn komst.

1) Jesaja 7: 14; vergelijk Matth. 1: 21-23.

2) Jes. 9: 5, 6.

3) Lukas 1: 26-33.

4) Jes. 11: 1 en 10; vergelijk Rom. 15: 12; Openb. 5: 5; 22: 16; zie ook Jer. 23: 5, 6.

5) Jes. 28: 16; vergelijk Ps. 118: 22; Matth. 21: 42; Hand. 4: 11; Rom. 9: 33; 10: 11; Efeze 2: 20; 1 Petr. 2: 6-8.

6) Jes. 40: 9-11; vergelijk Joh. 10: 11, 14; Hebr. 13: 20; 1 Petr. 2: 25; 5: 4; zie ook Ezech. 34: 23.

7) Jes. 42: 1; zie ook 9: 2; 49: 6, 60: 3; vergelijk Matth. 4: 14-16; Lukas 2: 32; Hand. 13: 47; 26: 18; Efeze 5: 8, 14.

8) Jes. 55: 4; vergelijk Joh. 18: 37.

9) Jes. 40: 3; vergelijk Matth. 3: 3; Mark. 1: 3; Lukas 3: 4; Joh. 1: 23.

op wien de ongerechtigheid van ons allen gelegd was — een geduldige en gewillige Offerande, zwiiggende onder de kwelling als een lam dat ter slachting geleid wordt. Het sterven des Heeren met zondaars en Zijn begrafenis in den grafkelder van den rijke, waren insgelijks met profetische zekerheid verklaard. ¹⁾

Aanteekening 1:

De Oudheid van Offerande als een Voorbeeld van Christus' Verzoeningsdood. — Terwijl het Bijbelsche verslag uitdrukkelijk het offeren van offeranden lang vóór Israël's uittocht uit Egypte verklaart — bijv. door Abel en Kaïn (Gen. 23:4); door Noach na den vloed (Gen. 8:20); door Abraham (Gen. 22:2, 13); door Jakob (Gen. 31:54; 46:1) — zwijgt het verslag over den goddelijken oorsprong van offerande als een verzoenend vereischte, dat de verzoeningsdood van Jezus Christus ten voorbeeld stelt. De moeilijkheid in het bepalen van tijd en omstandigheden, waarouder het offeren van symbolische offeranden onder het menschdom ontstonden, is erkend door alle onderzoekers, behalve door degenen, die in de geldigheid van hedendaagsche openbaring gelooven. De noodzakelijkheid om vroeger opdrachten van God aan den mensch met betrekking tot dit onderwerp aan te nemen, is door vele Bijbelgeleerden verklaard. Dus, de schrijver van het artikel „Offerande” in de Cassel Bible Dictionary zegt: „Het idee van offerande wordt naar voren gebracht door al de Schriften en is één van de oudste en meest algemeen erkende in de geheele wereld onder de godsdienstplechtigheden. Er is ook een merkwaardige overeenkomst in de ontwikkeling en toepassing van dat idee. Om deze en dergelijke redenen, is er verstandig besloten dat offerande een belangrijk beginsel uitmaakte van de vroegste aanbidding van den mensch en dat zijn alomvattendheid niet enkel een indirect argument is voor de eenheid van het menschelijk geslacht, maar een toelichting en bekrachtiging van de eerste geïnspireerde bladen van de geschiedenis der wereld. Het begrip van offerande kan moeilijk als een product van menschelijke geaardheid zonder geholpen te zijn, beschouwd worden en moet daarom van een hooger oorsprong zijn opgespoord en als een goddelijke openbaring aan den eersten mensch beschouwd worden.”

Smith's Dict. of the Bible zegt het volgende: „In 't opsporen der geschiedenis van offerande van haar eerste begin tot haar volkomen ontwikkeling in de Mozaïsche voorschriften, komen we ineens in aanraking met de lang-betwiste vraag aangaande den oorsprong van offerande, óf het ontstond uit een natuurlijk instinct van den mensch, dat goedgekeurd en geleid werd door God, óf het onderwerp van behandeling was van een der eerste bepaalde openbaringen. Er kan geen twijfel bestaan dat offerande door God's wet goedgekeurd was, met een speciale zinnebeeldige verwijzing, tot de verzoening van Christus; haar algemeene groote invloed, afhankelijk van, en vaak in tegenstrijd met de natuurlijke redeneering der menschen aangaande zijn verband met God, toont dat zij vanuit de eerste eeuwen is in het instinct der menschheid. Hetzij dat eerst opgelegd was door een uiterlijk gebod, of gebaseerd was op dat begrip van zonden en verloren buiten de verbinding met God, dat door Zijn hand op de harten der menschen gestempeld is — is een historisch en misschien onoplosbaar vraagstuk.”

De moeilijkheid verdwijnt en het „geschiedkundig vraagstuk” ten opzichte van den oorsprong van offerande, is definitief opgelost door de openbaringen van God in deze bijgaande bedeeling, waardoor gedeelten van het verslag van Mozes — die niet in den Bijbel vervat zijn — aan de kennis der menschen hersteld is. De schriftuurplaats, aangehaald in den

1) Jes. 53; bestudeer het geheele hoofdstuk; vergelijk Hand. 8: 32-35.

tekst (pag. 35) maakt duidelijk, dat het offeren van offerande van Adam vereischt werd na zijn overtreding en dat de beteekenis van de goddelijk gevestigde vereichten ten volle verklaard werden aan den patriarch van het geslacht. Het vergieten van dierenbloed ter offering aan God, als een voorbeeld „van de offerande van den Eeniggeborene des Vaders”, dateert van den tijd direct na den val. Haar oorsprong is gebaseerd op een speciale openbaring aan Adam. Zie Paarl van Grootte Waarde, Mozes 5: 5-8.

Aanteekening 2:

Jakob's profetie aangaande Silo. — De voorspelling van den patriarch Jakob — dat de schepter van Juda niet zou wijken vóór de komst van Silo — heeft veel aanleiding tot verschil van meening gegeven onder de Bijbelstudenten. Sommigen houden vol, dat „Silo” de naam van een plaats en niet van een persoon is. Dat er een plaats bekend was onder dien naam, is buiten allen twijfel (zie Jozua 18: 1; 19: 51; 21: 2; 22: 9; Sam. 1: 3; Jer. 7: 12); maar de naam, die in Gen. 49: 10 voorkomt, is duidelijk van een persoon.

In Dummelow's Commentary on the Holy Bible lezen we: „Dit vers is altijd door de Joden, zoowel als Christenen, beschouwd als een merkwaardige profetie van de komst van den Messias..... In de vertaling, hierboven gegeven, voorspelt het geheele vers, dat Juda autoriteit zou behouden tot de komst van den rechtmatigen Heerscher, den Messias, tot Wien alle volkeren zouden vergaderen, en, ronduit gesproken, kan er gezegd worden dat de laatste sporen van Joodsche, wetgevende macht (waarmee het Sanhedrin bekleed was) niet verdwenen tot de komst van Christus en de verwoesting van Jeruzalem, uit welken tijd Zijn Koninkrijk onder de menschen was opgezet.

Adam Clarke, in zijn uitgebreide Bijbel-Commentaris, ontleedt in 't kort de bezwaren, die tegen de aannemelijkheid van deze passage gemaakt zijn om die toe te passen op des Messias' komst en wijst ze af als ongegrond. Zijn besluit aangaande de beteekenis der passage, luidt aldus: „Juda zal voortgaan als een afzonderlijke stam, totdat de Messias zal komen; en zoo is het gebeurd; en na Zijn komst werd het verward met de andere, zoodat alle onderscheid verloren is geraakt nadien.”

Prof. Douglas, zooals is aangehaald in Smith's Dictionary, „beweert dat een deel van Juda's schepter overleef, — een totale verduistering, geen bewijs zijnde dat de dag ten einde is — dat de juiste vervulling der profetie pas in David's tijd begon en voltrokken werd door Christus, volgens Lukas 1: 32, 33.”

De aangenomen beteekenis van het afgeleide woord is „Vredelievende”, en dit kan toegepast worden op de eigenschappen van Christus, die in Jes. 9: 6 is aangeduid als de Vrededorst.

Eusebins, welke tusschen 260 en 390 jaren na Chr. leefde en in de kerkelijke geschiedenis bekend is als bisschop van Caesarea, schreef: „Ten tijde dat Herodus koning was, de eerste vreemdeling welke over het Joodsche volk regeerde, ontving de profetie, door Mozes geschreven, haar vervulling, n.l.: „Dat een vorst niet zou uitblijven uit Juda te komen, noch een heerscher uit haar lendenen, totdat Hij zou komen, voor wien het bewaard was, de verwachting van naties”. (De aangehaalde passage is gegrond op de vertaling door de Septuaginta, van Genesis 49: 10.)

Sommige criticussen hebben het er voor gehouden, dat Jakob in het gebruik van het woord „Silo” in 't geheel niet een naam van een persoon voorhield. De schrijver van het artikel „Silo” in Cassell's Bible Dictionary zegt: „Het overwicht in bewijzen is ten gunste van de verklaringen aangaande den Messias, maar er is verschil van meening met betrekking tot de vasthoudendheid van het woord „Silo” als den rechtmatigen naam..... Desniettenstaande alle bezwaren, die er aan opgedrongen zijn om het zoo te beschouwen, zijn we van meening, dat het

terecht overwogen is een juiste naam te zijn en dat de Engelsche (ook Hollandsche) overzetting het ware begrip van die schriftuurplaats doet voorkomen. Degenen, die meer ten volle op een vraagstuk willen ingaan, dat niet goed zonder Hebreuwsche critiek besproken kan worden, bevelen we de uitstekende aantekeningen aan over Gen. 49:10 in het Commentaris over de Pentateuch (5 boeken van Mozes), door Kiel en Delitzsch. Hier is de tekst aldus overgezet: „De scepter zal van Juda niet wijken, noch des heerschers staf van tusschen Zijne voeten, tot Silo komt, en denzelve zullen de volkeren gehoorzaam zijn.”

„Niettegenstaande de minachting, die geplaatst is op de overzetting over den Messias door sommige schrijvers, zelfs degenen van wie we het 't minst verwacht hadden, zien we deze verklaring bevestigd en niet verzwakt in de gebeurtenissen der geschiedenis. De tekst is niet genomen met de bedoeling, dat Juda in het geheel niet zonder een koninklijken heerscher zou wezen, maar dat de koninklijke macht niet totaal van Juda zou ophouden, totdat Silo gekomen was. De bezwaren op de Babylonische gevangenschap gegrond, en dergelijke afbrekingen, zijn van geen kracht, omdat het de volkomen en totale beëindiging is, welke is aangewezen en die gebeurde alleen na den den tijd van Christus.

Aantekening 3:

De Evangelie-dispensatie. — Het Evangelie van Jezus Christus was aan Adam geopenbaard. Geloof in God den Eeuwigen Vader, en in Zijn Zoon, den Zaligmaker van Adam en heel zijn nageslacht, bekeering van zonde, waterdoop door onderdompeling en het ontvangen van den Heiligen Geest als goddelijke gaven waren bekend gemaakt in den beginne der mensche-lijke geschiedenis als de noodzakelijke beginselen tot zaligheid. De volgende Schriftuurplaatsen verklaren dit. „En aldus werd het Evangelie vanaf den beginne gepredikt, door heilige engelen verkondigd zijnde, welke uit de tegenwoordigheid Gods waren voortgezonden, en door Zijn eigen stem, en door de gave des Heiligen Geestes.” (Mozes 5:58.) De profeet Enoch getuigde aldus: „Maar God heeft aan onze vaderen bekend gemaakt, dat alle menschen zich moeten bekeeren. En Hij sprak tot onzen vader Adam door Zijnen Eigene stem, zeggende: Ik ben God; Ik maakte de wereld en de menschen voordat zij in het vleesch waren. En Hij zeide ook tot hen: Als gij tot Mij wilt keeren, en naar Mijne stem luisteren, en gelooft, en u bekeert van al uwe overtredingen, en gedoopt wordt, zelfs in water, in den naam van Mijnen Eenig Geborenen Zoon, Welke vol van genade en waarheid is, Welke Jezus Christus is, de eenige naam die onder den hemel gegeven zal worden, waardoor zaligheid zal komen tot de kinderen der menschen, dan zult gij de gave des Heiligen Geestes ontvangen; vraag alle dingen in Zijnen naam, en wat gij ook zult vragen, zal gegeven worden. (Mozes 6:49-51; lees ook 53-61.) „En nu, zie, Ik zeg tot u: Dit is het plan van zaligheid voor alle menschen, door het bloed van Mijnen Eeniggeborene, Die in het midden der tijden komen zal.” (Mozes 61.) „En het geschiedde, toen de Heer met Adam, onzen vader, gesproken had, dat Adam tot den Heere riep, en hij werd door den Geest des Heeren weggevoerd, en hij werd in het water gelegd, onder het water gelegd, en uit het water voortgebracht. En aldus werd hij gedoopt, en de geest van God daalde op hem, en aldus werd hij uit den Geest geboren en werd levend gemaakt naar den inwendigen mensch. En hij hoorde eene stem nit den hemel, zeggende: Gij zijt gedoopt met vuur, en met den Heiligen Geest. Deze getuigt van den Vader en den Zoon, van nu aan en voor eeuwig. (Mozes 63-65.) (Vergelijk Leer en Verbonden 29:42.)

Dit onderwerp is overgenomen uit het boek „Jesus The Christ”, geschreven door apostel J. E. Talmage.

(Wordt vervolgd.)

CONFERENTIE-VERSLAG VAN ROTTERDAM.

Andermaal kan met de meeste waardigheid een ander verslag der Rotterdamsche Conferentie bij die der vorige conferenties gevoegd worden. Niet alleen is dit bewezen door de toespraken der vele sprekers, maar ook door den geest van vergaderen, die de leden van Rotterdam en omliggende plaatsen medebrachten.

Donderdagavond 14 Januari, werd de Conferentie om 8 uur geopend met het zingen van lied 1. Na het gebed van ouderling Adriaan Stam van Rotterdam, werd voortgezet met het zingen van lied 65.

Ouderling J. D. Kooiman, Conferentie-Pres. van Rotterdam, sprak een woord ter inleiding, waarna ouderling A. de Bruyn van Amsterdam, de plaats innam. Spreker verklaarde den oorsprong en de echtheid van het Boek van Mormon. Als tusschenzang werd lied 40 gezongen. Pres. der Zending, Chas. Hyde, nam het woord en weidde in hoofdzaak uit over de woorden, die in lied 40 vervat zijn. Tot slot werd lied 70 gezongen, waarna ouderling M. Vuijk van Dordrecht, een dankzegging opzond.

Vrijdagavond was eveneens een succes. De ambtenaren, ambtenaressen en de Priesterschap van de vertakkingen der Rotterdamsche Conferentie waren goed vertegenwoordigd. Na gezongen te hebben, werden verschillende onderwerpen, aan ouderlingen Thijs Winkel en J. D. Kooyman opgedragen, uitnemend verklaard. Een lied werd gezongen. Pres. Hyde nam nu de plaats in en sprak eenige woorden met betrekking tot het aanstellen en verordineeren van mannen tot het priesterschap. Verder haalde hij aan, dat de keuze der leden vaak verschilt met die der hogere autoriteiten en gaf verklaring, dat de keuze der laatstgenoemden zeer betrouwbaar is. Met het zingen van lied 45 werd geëindigd. Ouderling Don. E. Swenson van Utrecht, zond een dankzegging op.

Zaterdagavond om 6 uur werd een zendelingenvergadering gehouden. Verschillende problemen werden aldaar besproken. Na afloop kon onder al de aanwezigen een groote tevredenheid opgemerkt worden en allen waren bereid met vernieuwde krachten hun werkzaamheden te aanvaarden.

Meer dan ooit tevoren kon de geest van vergaderen gedurende dien Zondag waargenomen worden. Dit werd bewezen door de och-

tend-bijeenkomst in het Nutsgebouw. Het aantal aanwezigen telde ruim 500.

Ter inleiding werd lied 193 gezongen. Ouderling J. J. Draayer van Sneek, vroeg een zegen af. Het meisjeskoor van de Onderlinge Ontwikkelings-Vereeniging zong nu lied 147, aangezien deze vergadering grootendeels toegewijd werd aan het werk en de verschillende bezigheden der O. O. V.

Conferentie-Pres. J. D. Kooyman gaf vervolgens ter verklaring voor de vreemdelingen, eenige toelichtingen aangaande dit werk. Matthias Rodrigo, president van de mannen-afdeeling O. O. V., verkreeg het woord en verwittigde wat deze vereeniging beoogt door een beknopte verklaring te geven hoe door alle bedelingen heen, Gods volk werd gewaarschuwd zich voor te bereiden, en dat ook nu de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen door middel van de O. O. V. trachtende is haar volk voor te bereiden voor de tweede komst van Christus.

Het gemengd quartet van Den Haag, bracht een schoon lied: „Heiland, geef een Avondzegen” ten gehooore. Br. Wm. de Vroom, pres. der O. O. V. van Den Haag, reciteerde nu een gedicht. Daarna werd leerlinge Annie de Waal van Rotterdam, geroepen om eenige woorden te spreken aangaande wat de O. O. V. alzoo voor het jonge volkje doet. Ook zuster Aplonia Versteeg wist op zeer gepaste wijze te kennen te geven wat er op die vereeniging geleerd werd. Als tusschenzang werd lied 52 door het Rotterdamsch meisjeskoor gezongen.

Conferentie-President van Amsterdam, ouderling E. Landwaard, trad als laatste spreker op en maakte duidelijk, dat de volle waarheid in het Evangelie van Jezus Christus vervat is vanaf den tijd dat het verkondigd werd, en dat ook nu als in andere dispensaties, God van den hemel gesproken heeft en dat zelfde Evangelie in haar volheid voor de laatste maal onder de menschen geplaatst is.

Tot slot werd een duet, „Rock of Ages”, door Zusters R. de Roo en Ida Weekhout gezongen en vervolgens door ouderling H. Poelman van Haarlem, een dankgebed opgezonden.

Om 2 uur 's middags werd in de zaal „Excelsior” vergaderd. Geopend werd met het zingen van lied 18, en nadat ouderling E. Young van Amsterdam gebeden had, werd voortgezet met lied 89 te zingen.

Na de bediening van het H. Avondmaal werden de autoriteiten der Kerk voorgesteld en goedgekeurd. Van ouderlingen J. D. Springer, C. O. Spencer en T. E. Lyon, die ontslagen zijn, werden eenige woorden gehoord. Sprekers betuigden van de vele zegeningen, welke zij ondervonden hadden gedurende hun verblijf hier te lande. Ter afwisseling werd een vioolsolo door ouderling Q. L. Clayton ten beste gegeven. Waardeeren wij ten volle ons lidmaatschap in de Kerk van Jezus Christus, werd besproken door ouderling L. D. Murdoch, Conferentie-Pres. van Utrecht, en hoe

den Meester te dienen, door ouderling J. Sipkema van Amsterdam. Als slotzang werd lied 19 gezongen en bij monde van ouderling W. Postma, van Den Helder, een dankgebed uitgesproken.

De opgeruimde gezichten der aanwezigen, wier zielen reeds door de vorige bijeenkomsten van den dag verkwikking hadden ontvangen, voorspelden een avond van geestelijk genoegen. Om zeven uur werd aangevangen met het zingen van een Engelsch loflied door de gecombineerde koren van Den Haag en Rotterdam. Er werd uitnemend gezongen en gaf blijk van de uiterste medewerking der deelnemenden.

Ouderling P. Noorda van Rotterdam, zond een smeekbede op, waarna een solo door ouderling Wm. F. Ashton werd gezongen. Ouderling J. v. d. Werff, die juist als Conferentie-Pres. van Groningen was aangesteld, trad als eerste spreker op. Hij weerlegde de verkeerde opvatting van de straf, die Adam opgelegd was, en maakte het verstaanbaar, dat niemand het recht had die straf vreeslijker te maken dan zij alreeds was, maar dat Christus wetten ingesteld heeft, die tot volkomen zaligheid leiden. Een duet werd nu ten beste gegeven door ouderling H. Poelman van Haarlem en Zuster Lanora S. Hyde, begeleid op het orgel door Zuster M. A. H. Meeuwse. Ouderling J. D. Kooiman gaf een verklaring hoe de afval ontstaan was en dat niemand het recht heeft de Schrift van haar volle waarheid te berooven. Met verdere schriftuurlijke bewijzen te staven, gaf hij te kennen, dat de woorden van Christus, toen Hij verklaarde dat: „alle plant die Mijn Hemelsche Vader niet geplant heeft, zal uitgeroeid worden”, heden ten dage in toepassing gebracht zullen worden.

Als tusschenzang zong het zangkoor: „Ik weet dat Mijn Verlosser leeft”.

De wijze en tijd, waarop de Heer Zijn werk en wil ingewijd heeft, werd aan den dag gelegd door den Pres. der Zending, C. S. Hyde. Spreker gaf een beknopte, maar duidelijke verklaring van den afval en bekrachtigde die door vele voorspellingen daarvan in den Bijbel opgeschreven. Daarna beriep hij zich op het geschreven woord van den apostel Paulus aangaande den tijd der wederoprichting aller dingen en de bedeeing van de volheid der tijden, en bekrachtigde die aanhalingen met de profetie van den apostel Johannes, Openbaringen 14:6, 7.

Schoon waren de klanken van het lied, dat als slotzang door het zangkoor ten gehoor werd gebracht. Een dankgebed werd opgezonden door ouderling J. Zilverschoon van Leiden.

Maandagavond werd onder leiding van Br. A. Hekking met veel succes eenige tooneelstukjes opgevoerd door de Rotterdamsche Dramatic-Club.

EEN NIEUWE GETUIGE VAN CHRISTUS.

Een onafhankelijk geschrift.

De engel Moroni, die Joseph Smith het bestaan en de bewaarplaats van de gegraveerde platen bekend maakte, waarvan het Boek van Mormon de vertaling is, verwittigde den modernen profeet, dat de metalen bladzijden de volheid van het Evangelie bevatten, zooals het door den Zaligmaker gebracht is aan de vorige inwoners van het Westelijk Vasteland. Het boek is meer dan een serie verslagen en geschiedboeken.

Hoe onschatbaar het oude verslag heeft mogen blijken, door aan de menschen de geschiedenis van een eenmaal machtige, maar nu uitgestorven natie te geven, door den oorsprong en de beteekenis van overleveringen, waarvoor de ontaarde Indianen een groote voorliefde hebben, te toonen, hoe onschatbaar het moge zijn als blijk van een verlicht verleden, in het verklaren van den ethnologische datum, die anders niet samenhangend en grootelijks onverklaarbaar zijn, — tóch kon het Boek van Mormon in deze opzichten niets meer geweest zijn dan een belangrijke bijdrage tot de menschelijke wetenschap; mogelijk van groote, zuivere, theoretische belangen, maar zeker van weinig essentiële waarde.

Men behoeft geen verontschuldiging te maken, dat men verbaasd is, of zelfs geen geloof hecht aan de verklaring van een boodschapper, die vanuit de tegenwoordigheid van God gezonden was, om slechts een geschiedenis te herstellen van regeeringen en koninkrijken, van verhuizingen en veldslagen, van steden die gebouwd en verwoest zijn en van de opkomst en ondergang van naties.

De wonderbaarlijke tussehenkomst van Goddelijke macht in zulk een geval is nimmer tevoren in de geschiedenis gevonden en zou waarschijnlijk niet noodzakelijk zijn.

Het onschatbare kenteeken van het Boek van Mormon ligt in zijn heiligheid als een compilatie van Heilige Geschriften, die voornamelijk van de handelwijze van God met de oude volken uit het Westen vertellen; van het Goddelijk doel om hen op een vroeger onbekend land af te zonderen; van de leeringen en het navelen van het Evangelie met al zijn noodzakelijke wetten en verordeningen, die hun gelast waren door openbaring, geheel en al buiten de Bijbelsche Schriftuurplaatsen om; en in 't bijzonder van de plechtige getuigenis eener groote natie, die den verzoeningsdood en letterlijke opstanding van Jezus Christus, den Verlosser en Zaligmaker van het menschelijk geslacht, heeft beschreven.

Het erkende doel van Jehova, om Lehi en zijn kolonie uit Jeruzalem en over de groote wateren naar de Amerikaansche kusten te leiden, was om voor Zichzelf een groep Israëlieten af te scheiden, die van valsche overleveringen en de verdorven stel-

regels van menschen aangaande de aangestelde zending van Christus in het vleesch, rein zouden zijn. Zooals Mozes in de woestijn geleid was en later op den berg, zooals Elia gedreven was de eenzaamheid van de grot op te zoeken, opdat ieder de Goddelijke stem beter zou kunnen hooren — zoo werd ook een natie afgezonderd in de Nieuwe Wereld, opdat zij het woord van geopenbaarde waarheid in zijn eenvoud mochten leeren.

In den wil van God was het besloten dat het leven, de dood en de opstanding van Zijn Eeniggeboren Zoon door andere getuigen dan Galilea, Samaria en Judea bevestigd zouden zijn. Terwijl Lehi en zijn gevolg door de wildernissen van Arabië trokken, openbaarde de Heer door visioen en het bezoek van engelen aan den profet en wederom aan Nephi, dat de Zoon van den eeuwigen Vader zeshonderd jaar later uit de Maagd van Nazareth geboren zou worden, dat Hij de Verlosser der wereld zou zijn, dat een profet Hem zou voorafgaan, bekeering roepende tot de menschen, hen doopende in den Jordaan en dat twaalf apostelen met den Zaligmaker zouden wandelen en na des Heeren dood en opstanding zouden voortgaan met te leeren en te bedienen.

De leer aangaande de komst van Christus en de noodzakelijkheid van bekeering en doop, zijn gepredikt geworden door profeten, door de geheele zes voorbereidende eeuwen heen. Ten tijde van onzes Heeren geboorte te Bethlehem, werden de voorspelde teekenen van de blijde gebeurtenis in Amerika gezien en het meest bijzondere verschijnsel van deze was, dat er geen duisternis was tusschen twee dagen.

Het treurpel op den Calvarie-berg kenmerkte zich in het Westen, zooals de profeten voorspeld hadden, door stoornissen der aarde en door het voortzetten der duisternis tusschen twee nachten.

Het rechtvaardige deel der menschen was voor verwoesting bespaard gebleven en aan een menigte van deze, toen zij vergaderd waren om den Tempel, verscheen de gekruisigde en de opgestane Heere, met de plechtige begeleiding van des Vaders bekendmaking uit de hemelen: „Ziet Mijn geliefden Zoon, in denwelken Ik een welbehagen heb, in denwelken Ik Mijn naam verheerlijkt heb; Hoort Hem!” (3 Nephi II.)

De schare keek opwaarts, „En ziet, zij zagen een Man nederdalen uit den hemel; en Hij was met een wit kleed gekleed, en kwam neder en stond te midden van hen, en de oogen der geheele schare waren op hem gericht en zij durfden hun monden niet tot elkander te openen, en wisten niet wat het beduidde; want zij dachten dat het een engel was welke aan hen verscheen. En hij strekte zijn handen uit en sprak tot het volk, zeggende: Ziet, Ik ben Jezus Christus, van wien de profeten getuigd hebben dat hij in de wereld zou komen. Ik ben het licht en het leven der wereld; en Ik heb den Vader verheerlijkt door de zonden der wereld op Mij

te nemen, waardoor ik van den beginne af in alle dingen aan den wil des Vaders onderworpen ben.

Hij stond hun toe de wonden van het kruis in Zijn handen, voeten en zijde te zien en te betasten, en zij aanbaden Hem."

Het Boek van Mormon is een nieuwe en onafhankelijke getuige van de goddelijkheid van Jezus Christus en Zijn Evangelie, waardoor alle menschen kunnen zalig worden door gehoorzaamheid, en zonder dat kan niemand plaats vinden in het Koninkrijk van God.

HET WARE MORMONISME.

Leer, Leven en Lotgevallen der Laterdaagsche Heiligen.

Door FRANK I. KOOYMAN.

Geschreven voor „Eenheid”, Weekblad voor Maatschappelijke en Geestelijke Stroomingen, Redactie J. Eigenhuis, Den Haag, die het onderwerp inleidde met een artikel over het Boek van Mormon: „Het Jongste Heilige Boek”.

(Vervolg.)

Luistert hiernaar:

„Nergens ter wereld is de liefde van mannen voor hunne vrouwen en van vrouwen voor hare echtgenooten zóó intens, zóó roerend en zóó goddelijk als hier in Utah. Mannen gaan bij honderden in de gevangenis, bij duizenden willens in afzondering, liever dan de harten hunner geliefde ega's op te offeren. Vrouwen juichen hen in dit hun voornemen toe, scheidende voor dit leven in de blijde hoop op een eeuwige hereeniging, welke geen wet, geen openbare meening haar ooit ontzeggen kan. Liever zijn ze trouw in dit leven, ondanks beproeving en scheiding, dan dat deze brave menschen plechtige geloften breken.” (Mrs. Susa Young Gates — een dochter van Brigham Young — in *North American Review*, Maart 1890, p. 348.)

Het bestek van dit artikel dwingt tot bekorting, waarom hier maar enkele getuigenissen gekozen worden uit een grooten voorraad. Het woord is nu aan mrs. Mary A. Freeze:

„In het voorjaar van 1871 dacht het mijn echtgenoot, een geloovig man, verlangend al de geboden Gods te onderhouden, goed, met mijn volle toestemming, zich een andere dochter van Éva ter vrouwe te nemen, een goede en waardige jongedochter, Jane Granter genaamd. Het beproefde mijn geest op het uiterste, maar ik had altijd geloofd dat het beginsel wáár was en gevoelde dat het tijd was, die heilige orde te gehoorzamen. De Heere kende mijn hart en verlangens en was mèt mij in het overwinnen van de zelfzucht en de jaloezie van mijn natuur. Met Zijne hulp, waarbij kwam de groote welwillendheid van mijn echtgenoot, die altijd aan het hoofd van zijn familie heeft gestaan als een wijs en rechtvaardig man, verkreeg ik weldra vrede.

„Mijn echtgenoot heeft zich sinds dien tijd nog twee vrouwen genomen en ik loof den Heere dat ik mijzelf zoo ver overwonnen heb, dat het mij, inplaats van een beproeving, een bron van vreugde en trots is geweest, dat wij waardig geacht werden zulke edele, jonge vrouwen in ons gezin opgenomen te zien. De laatste twee waren mijn raadgeefsters in de Jongedochters Onderlinge Ontwikkelingsvereniging onzer wijk. Ik heb de vrouwen van mijn echtgenoot liefgehad als mijn eigen zusters, beseffend dat de macht van het Heilige Priesterschap, waardoor wij saamverbonden zijn, sterker is dan de banden des bloeds. Sophia woonde bijna zeven jaren bij mij. Zij stierf in December 1879, wat een der grootste beproevingen mijns levens was. Ik had even gewillig kunnen scheiden van een mijner eigen dochters. Zij liet mij een aanvallig jongetje na, dat mij zoo dierbaar schijnt als mijn eigen. Ik wensch getuigenis te geven tot mijne nakomelingen en tot allen, die deze schets mogen lezen, dat ik, door de macht des Heiligen Geestes, die getuigenis geeft aan mijn geest, weet, dat de Patriarchale Orde des Huwelijks van God is en geopenbaard is voor de verheffing der menschelijke familie, zoomede dat ik vrede gehad heb, vreugde en voldoening in die Orde, zooals ik nooit tevoren gekend heb; en bewijs op bewijs heb verkregen, dat God Zijne zegeningen uitgieten wil op degenen die Zijn wetten onderhouden en Hem zoeken met vol voornemen des harten, want Hij wil door Zijne kinderen gevraagd zijn”. (Representative Women of Deseret*) Augusta Jovce Crocheron, p. 54.)

In dien geest getuigt ook mrs. Louis Felt, jarenlang presidente der Primary Associations:

„Ik werd lid van de Jongedochters Onderlinge Ontwikkelings-Vereeniging en verkreeg daardoor een beter begrip van mijn godsdienst, wat mij vrede en geluk aanbracht, zoodanig als ik nog nooit tevoren gekend had. Ik werd eveneens door-en-door overtuigd van de waarheid van het beginsel van den celestialen echt en was zeer verlangend, daar ik zelf geen kinderen had, dat mijn echtgenoot zich andere vrouwen nemen zou, opdat hij een nakomeling-schap mocht hebben, die zijn naam eer aan zou doen. En nadat hij zich een andere vrouw genomen had en hem kinderen geboren waren, gaf de Heere mij moederliefde voor hen; het scheen dat zij inderdaad mijn eigen waren en ze schijnen dezelfde liefde voor mij te hebben, die ze voor hun eigen moeder hebben.” (T.a.p. bl. 58.)

Hieraan voegt mrs. Crocheron toe:

„Ik heb de ware moeder in dit gezin gezien, in den schommelstoel haar baby in slaap wiegend, en de andere moeder — Loie — naast haar, met een kinderhandje in haar hand, of met haar hand

*) Deseret noemden de Mormonen aanvankelijk hun territorium. Het is een woord uit het Boek van Mormon en beteekent honigbij.

op zijn bolletje, en dan dommelde het kind zoo rustigjes in, zoo nauw waren die trouwe harten in liefde vereenigd."

Als men deze actueele ondervindingen en eerlijke overtuigingen leest, afkomstig van intelligente, achtenswaardige ladies (de verklaringen van een mrs. Emmeline B. Wells, presidente der Vrouwen Hulpvereeniging en dertig jaar lang redactrice van de *Woman's Exponent*, en van andere ontwikkelde vrouwen als een drs. Romania B. Pratt en een drs. Ellis R. Shipp zijn niet minder sterk dan de bovengenoemde, dan kan men de verbijstering van een Phil Robinson verstaan, waar hij uitroept:

„Welnu, wat moet men beginnen met vrouwen, die niet alleen verklaren dat zij gelukkig zijn in de polygamie, maar die volharden in hare pogingen, om hare monogame zusters te verbeteren? Hoe moet bijv. de zendeling aanvangen met Lillie Freeze?" (*Sinners and Saints*, p. 100.)

Bestrijding.

Het Congres der Ver. Staten vaardigde in 1862 een wet uit, die den meervoud-echt verbodde. Dit, volgens het Mormoonsche volk, was in tegenspraak met de grondwet, die voorschrijft dat het Congres geen wetten maken zal, die de vrije uitoefening van godsdienst verbieden. Pas in 1878 werd door het hoogste gerechtshof de zaak beslist. De Mormonen werden in het ongelijk gesteld. Er verliepen echter nog vijf of zes jaren eer de wet toegepast werd, zoodat het gebruik goed tijd had zich in te wortelen. Het veelvoudige huwelijk werd als een godsdienstige plicht beschouwd; en waren verscheiden buitenstaanders ook gewillig, veel door de vingers te zien, anderen bestreden de zaak met eerlijke en oneerlijke middelen.

(Wordt vervolgd.)

Ontslagen.

Van hun werk hier in deze Zending zijn eervol ontslagen: ouderlingen Claron O. Spencer en Kenneth P. Billings.

Ouderling Spencer heeft gedurende zijn verblijf in Rotterdam, Delft en Gouda gearbeid en was de laatste 16 maanden president der Amsterdamsche Conferentie.

Den Haag, Amersfoort, Rotterdam, Winschoten en Assen zijn de plaatsen, waar ouderling Billings werkzaam is geweest.

INHOUD.

De komst van Christus op aarde voorspeld	blz. 33		Een nieuwe getuige van Christus	blz. 44
Conferentie-verslag van Rotterdam	„ 41		Het ware Mormonisme	„ 46
			Ontslagen	„ 48
